

Spis treści

Wykaz skrótów	XIX
Bibliografia	XXV
Orzecznictwo	LV
Wprowadzenie	1

Część I. Specyfika praw własności intelektualnej i ich naruszeń

Rozdział I. Prawa własności intelektualnej jako autonomiczne pojęcie UE	7
§ 1. Uwagi wprowadzające – sprecyzowanie celu rozważań	7
§ 2. Różnorodność używanych pojęć: własność intelektualna, prawa własności intelektualnej, prawo własności intelektualnej, prawa na dobrach niematerialnych	13
I. Różnorodność znaczeniowa pojęć	13
II. Pojęcie własności intelektualnej	14
III. Pojęcie własności przemysłowej	17
1. Pojęcie własności przemysłowej w ujęciu konwencji paryskiej z 1883 r. o ochronie własności przemysłowej	17
2. Pojęcie własności przemysłowej w ujęciu TSUE	18
§ 3. Pojęcie praw własności intelektualnej użyte w porozumieniu TRIPS	18
§ 4. Europejskie pojęcie własności intelektualnej	19
I. Stanowisko KE wobec pojęcia własności intelektualnej	19
II. Własność intelektualna w ujęciu art. 17 ust. 2 KPP	21
III. Prawa własności intelektualnej wyznaczone treścią środków prawnych służących zdobywaniu informacji o faktach naruszeń praw	24
§ 5. Prawo polskie	26
I. Stosowana terminologia	26
II. Kryteria przesądzające o własności intelektualnej	27
III. Dobra niematerialne jako przedmiot majątkowych praw podmiotowych, bezwzględnych, wyłącznych oraz skutecznych <i>erga omnes</i>	29
IV. Model prawnej ochrony praw własności intelektualnej	30

1. Brak przepisów KC bezpośrednio regulujących prawa własności intelektualnej	30
2. Prawo własności intelektualnej w ujęciu przedmiotowym .	30
3. Koncepcja „praw do rzeczowo podobnych”	31
4. Koncepcja własnościowa	33
V. Funkcje własności intelektualnej	34
VI. Europejskie koncepcje: własność intelektualna i teoria praw na dobrach niematerialnych	36
Rozdział II. Szczególny przedmiot dowodzenia w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej i związane z nim środki dowodowe	39
§ 1. Dobra niematerialne i ich nośniki materialne (<i>corpus mechanicum</i>)	39
§ 2. Potrzeba szczególnego prawnodowodowego statusu uprawnionego w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej	42
I. Przedmiot dowodzenia w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej	42
II. <i>Corpus delicti</i> jako środki dowodowe o szczególnej mocy (założenie)	44
§ 3. Normatywne możliwości wyrównania statusu prawnodowodowego	45
Część II. Unijny wzorzec zabezpieczenia dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	
Rozdział I. Zabezpieczenie dowodów jako autonomiczne pojęcie prawa Unii Europejskiej	49
§ 1. Uwagi wprowadzające	49
I. Naruszenia praw własności intelektualnej (zagrożenia naruszeniem) i środki egzekwowania ochrony tych praw jako przedmiot regulacji dyrektywy 2004/48/WE	49
II. Znaczenie tytułu dyrektywy 2004/48/WE	53
§ 2. Zabezpieczenie dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE unijnym wzorcem instytucji	54
I. Treść art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	54
II. Treść polskich przepisów dokonujących transpozycji art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	55
III. Autonomiczne pojęcia prawa UE	57
IV. Odesłania projektu dyrektywy z 30.1.2003 r. do rozwiązań brytyjskiej praktyki sądowej, instytucji prawa francuskiego oraz do porozumienia TRIPS	58
V. Preambuła rozporządzenia Nr 1215/2012	61
§ 3. Istota unijnego zabezpieczenia dowodów w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej	65

I. Pojęcie sprawy unijnej oraz unijny charakter żądania zabezpieczenia dowodów	65
II. Ustalanie unijnego wzorca	68
III. Cel i funkcja instytucji jako kryteria przesądzające o zabezpieczeniu dowodów – założenia rozprawy	70
Rozdział II. Cel unijnego zabezpieczenia dowodów w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej	75
§ 1. Pierwszy etap ponadkrajowej harmonizacji środków egzekwowania praw własności intelektualnej	75
I. Cel porozumienia TRIPS	75
II. Związek porozumienia TRIPS z międzynarodowym handlem	79
III. Środki egzekwowania praw własności intelektualnej przedmiotem regulacji porozumienia TRIPS	80
IV. Treść art. 43 w zw. z art. 50 TRIPS	81
V. Słaba skuteczność porozumienia TRIPS	82
VI. Prawny charakter art. 43 i 50 ust. 1 lit. b TRIPS	84
§ 2. Drugi etap ponadkrajowej harmonizacji środków egzekwowania praw własności intelektualnej	87
I. Krytyka porozumienia TRIPS	87
II. Szczególne znaczenie dyrektywy 2004/48/WE	90
III. Trzeci etap ponadkrajowej harmonizacji środków zabezpieczenia dowodów – rozporządzenie Nr 1215/2012	92
§ 3. Cel dyrektywy 2004/48/WE	92
I. Wyjątkowa postępowość dyrektywy 2004/48/WE	92
II. Krytyczne uwagi zgłaszane wobec dyrektywy 2004/48/WE	94
§ 4. Cel zabezpieczenia dowodów – literalna wykładnia art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w zw. z art. 43 i 50 ust. 1 lit. b TRIPS oraz preambułą rozporządzenia Nr 1215/2012	95
I. Zróżnicowanie określeń instytucji z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	95
II. Instytucja z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE jako modelowe rozwiązanie instytucji zabezpieczenia dowodów w ogólności ..	98
III. Wątpliwości wobec prawnego charakteru instytucji z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	98
IV. Cel zabezpieczenia dowodów na podstawie literalnego brzmienia art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	99
§ 5. Cel unijnego zabezpieczenia dowodów – prototypy instytucji z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	100
I. Zarządzenie <i>Anton Piller</i> – wykształcone w praktyce orzeczniczej angielskich sądów cywilnych	100
1. Uwagi ogólne	100

2. Instytucja <i>disclosure</i> tradycyjnie stosowana w angielskim postępowaniu cywilnym	102
3. Pierwsze sprawy cywilne, w których zastosowano zarządzenie <i>Anton Piller</i>	103
4. Cel zarządzenia <i>Anton Piller</i>	104
5. Wydanie zarządzenia <i>Anton Piller</i> bez wcześniejszego wysłuchania rzekomego naruszydca	105
6. Przesłanki wydania przez sąd zarządzenia <i>Anton Piller</i>	106
7. Zarządzenie <i>Anton Piller</i> a instytucja <i>disclosure</i>	107
II. <i>Saisie-contrefaçon</i> jako przedprocesowa pomoc dowodowa	109
1. <i>Saisie-contrefaçon</i> jako środek uzyskania dostępu do środków dowodowych celem zdobycia informacji o faktach naruszeń prawa	109
2. Pojęcie <i>saisie-contrefaçon</i>	112
3. Zakorzenie <i>saisie-contrefaçon</i> we francuskim systemie prawa	113
4. Zastosowanie <i>saisie-contrefaçon</i> przed wytoczeniem powództwa	114
5. Regulacja przesłanek zabezpieczenia dowodów jako logiczna konsekwencja celu i funkcji instytucji zabezpieczenia dowodów (<i>saisie-contrefaçon</i>)	114
6. Komornik jako organ wykonujący orzeczenie o zajęciu dowodów	116
7. Moc protokołu zajęcia dowodów	117
8. Upadek <i>saisie-contrefaçon</i>	120
9. Cechy <i>saisie-contrefaçon</i>	120
10. <i>Saisie-contrefaçon</i> jako „środek tymczasowy, w tym zabezpieczający” w rozumieniu art. 35 rozporządzenia Nr 1215/2012	122
III. <i>Saisie-contrefaçon</i> a zarządzenie <i>Anton Piller</i>	122
1. Różnice pomiędzy <i>saisie-contrefaçon</i> a zarządzeniem <i>Anton Piller</i>	122
2. Wspólny punkt instytucji <i>Anton Piller</i> oraz <i>saisie-contrefaçon</i>	125
3. Wyjaśnienie pojęcia „zabezpieczenie dowodów” na podstawie treści instytucji zarządzenia <i>Anton Piller</i> oraz <i>saisie-contrefaçon</i>	126
4. Dowody (<i>corpus delicti</i>) zdobyte na podstawie zarządzenia <i>Anton Piller</i> oraz <i>saisie-contrefaçon</i>	127
§ 6. Geneza instytucji zabezpieczenia dowodów	127
I. Zajęcie środków dowodowych	127

II. Zachowanie (ochrona) środków dowodowych przed ich zniszczeniem, przekształceniem a istota instytucji zabezpieczenia dowodów	129
III. Znaczenie pojęcia dowodu w rozumieniu art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	131
IV. Zabezpieczenie dowodów jako środek poszukiwania i zajęcia istniejących dowodów	133
V. Zabezpieczenie dowodów jako środek stosowany przed wytoczeniem powództwa	134
VI. Zabezpieczenie dowodów a żądanie dostarczenia przez pozwanego w toku procesu środków dowodowych (art. 6 dyrektywy 2004/48/WE)	135
§ 7. Zabezpieczenie dowodów jako środek zwalczający naruszenia praw własności intelektualnej	138
§ 8. Zabezpieczenie dowodów a prawo do informacji (art. 8 dyrektywy 2004/48/WE)	140
§ 9. Prawny charakter środków zabezpieczających	143
§ 10. Zabezpieczenie dowodów jako synonim zajęcia środków dowodowych	145
§ 11. Kwestia przesłanek uzyskania zgody sądu na zabezpieczenie dowodów	145
§ 12. Nadużycie instytucji zabezpieczenia dowodów	150
Rozdział III. Zabezpieczenie dowodów jako tymczasowy środek ochrony praw podmiotowych własności intelektualnej	153
§ 1. Uwagi wprowadzające	153
§ 2. Zabezpieczenie dowodów jako środek bezpośrednio umożliwiający udzielenie ochrony prawom podmiotowym własności intelektualnej – założenie	157
I. Zajęcie dowodów jako prawny środek przygotowujący podstawę faktyczną powództwa i treść żądania	157
II. Zabezpieczenie dowodów jako akcesoryjny środek prawny wobec samego prawa własności intelektualnej	158
1. Zabezpieczenie dowodów jako środek ochrony sądowej ...	158
2. Wyłączenie spod ochrony informacji o faktach	159
§ 3. Przyczyny wprowadzenia przez prawodawcę europejskiego treści motywu 25 preambuły rozporządzenia Nr 1215/2012	160
I. Normatywny argument wynikający z preambuły rozporządzenia Nr 1215/2012	160
II. Konkluzje płynące z literalnego brzmienia preambuły rozporządzenia Nr 1215/2012	161

III. Wyrok TSWE w sprawie <i>St. Paul Dairy</i> jako impuls do podjęcia reformy rozporządzenia Nr 44/2001	163
1. Propozycje Komisji co do reformy rozporządzenia Nr 44/2001	163
2. Pozyskiwanie informacji o faktach jako treść środka tymczasowego, w tym zabezpieczającego	164
3. Instytucja zabezpieczenia dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE jako wzór zabezpieczenia dowodów w ogólności	166
IV. Wpływ wyroku w sprawie <i>St. Paul Dairy</i> na prawny charakter instytucji zabezpieczenia dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	168
1. Cechy uboczne środka prawnego	168
2. Pytanie prejudycjalne do Trybunału w sprawie <i>St. Paul Dairy</i>	169
3. Wyrok Trybunału w sprawie <i>St. Paul Dairy</i>	170
A. Ustalanie strategii procesowej w ramach środka zabezpieczającego	170
B. Konkluzje płynące z wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie <i>St. Paul Dairy</i> – różne cele pozyskiwania informacji o faktach	171
4. Stanowisko rzecznika generalnego w sprawie <i>St. Paul Dairy</i>	173
A. Przesłuchanie świadka przed wszczęciem postępowania co do istoty	173
B. Przesłuchanie świadka przed wszczęciem postępowania co do istoty jako samodzielna czynność procesowa	173
C. Wnioski płynące ze stanowiska rzecznika generalnego w sprawie <i>St. Paul Dairy</i>	174
5. Wpływ sprawy <i>St. Paul Dairy</i> na postrzeganie unijnych środków tymczasowych, w tym zabezpieczających	175
§ 4. Zabezpieczenie dowodów jako środek akcesoryjny wobec prawa podmiotowego	176
I. Związek zabezpieczenia dowodów z postępowaniem, w którym dochodzone jest powództwo	176
II. Czynność dowodowa o charakterze <i>in futurum</i>	177
III. Wniosek o zabezpieczenie dowodów jako „dokument równoważny powództwu”	179

IV. Jedność proceduralna pomiędzy postępowaniem w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie dowodów a postępowaniem co do istoty	180
§ 5. Prawny charakter środka zabezpieczającego dowody determinowany specyfiką praw własności intelektualnej	181
I. Konieczność zidentyfikowania prawa podmiotowego, któremu środek tymczasowy, w tym zabezpieczający, udziela ochrony prawnej	181
II. Tymczasowość ustaleń okoliczności faktycznych naruszeń prawa	183
III. Literalna wykładnia pojęcia „środki ochrony dowodów” z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	186
§ 6. Skutki zajęcia środków dowodowych	188
I. Zabezpieczenie dowodów w ogólności jako możliwy przedmiot regulacji rozporządzenia Nr 1215/2012 bądź rozporządzenia Nr 1206/2001	188
II. Stanowisko rzecznik generalnej <i>J. Kokott</i> wyrażone w opinii w sprawie <i>Tedesco</i>	191
1. Uwagi wstępne	191
2. Zabezpieczenie dowodów w ujęciu prawa włoskiego	192
3. Wątpliwości co do prawidłowej optyki poznawania zabezpieczenia dowodów przyjętej w sprawie <i>Tedesco</i>	193
4. Kwestia wykonania orzeczenia sądu w przedmiocie zabezpieczenia dowodów a pojęcie „przeprowadzenia dowodów”	195
5. Zajęcie dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	197
III. Tymczasowa ochrona praw własności intelektualnej udzielona na podstawie dokonanej zajęcia dowodów	198
1. Prototyp instytucji z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w odniesieniu do kwestii dopuszczenia tymczasowej ochrony praw własności intelektualnej – <i>saisie-contrefaçon</i>	198
2. Zabezpieczenie dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE jako przedmiot regulacji rozporządzenia Nr 1215/2012, a nie rozporządzenia Nr 1206/2001	200
IV. Trzy fazy postępowania w przedmiocie zabezpieczenia dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	201
§ 7. Proceduralizacja ochrony praw własności intelektualnej – autonomiczna ochronna funkcja postępowania cywilnego	202
I. Zabezpieczenie dowodów europejskim środkiem procesowym	202

1. Określenie „środki egzekwowania praw własności intelektualnej”, użyte w dyrektywie 2004/48/WE	202
2. Znaczenie pojęcia „środek proceduralny” (<i>procedures</i>) w obszarze europejskich środków prawnych	204
3. Autonomia proceduralna	205
II. Zabezpieczenie dowodów procesowym środkiem prawnym ...	208
III. Zabezpieczenie dowodów jako konkretyzacja prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego	211
IV. Interes prawny jako podstawa do uzyskania zabezpieczenia dowodów	212
V. Autonomiczna ochronna funkcja prawa procesowego cywilnego (autonomizacja prawa procesowego cywilnego)	213
Część III. Kwestia implementacji unijnego środka zabezpieczenia dowodów do polskiego prawa	
Rozdział I. Zabezpieczenie dowodów w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej w art. 80 PrAut, art. 286¹ PrWIPrzem, art. 11a OchrBazDanychU, art. 36b ust. 1 OchrPrRoślinU	
§ 1. Uwagi wprowadzające – określenie celu badawczego	219
§ 2. Prawidłowa transpozycja art. 7 dyrektywy 2004/48/WE – założenia	221
§ 3. Wypowiedzi polskiej doktryny w przedmiocie zabezpieczenia dowodów z art. 80 PrAut, art. 286 ¹ PrWIPrzem, art. 11a OchrBazDanychU oraz art. 36b OchrPrRoślinU	228
§ 4. Brak transpozycji unijnego środka zabezpieczenia dowodów w art. 80 PrAut, art. 286 ¹ PrWIPrzem, art. 11a OchrBazDanychU, art. 36b ust. 1 OchrPrRoślinU	238
§ 5. Remedium na brak transpozycji art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w art. 80 PrAut, art. 286 ¹ PrWIPrzem, art. 11a OchrBazDanychU oraz art. 36b ust. 1 OchrPrRoślinU	245
I. Przepisy art. 310–315 KPC a kwestia implementacji art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	245
II. Brak możliwości przeprowadzenia wykładni pronunijnej art. 80 PrAut, art. 286 ¹ PrWIPrzem, art. 11a OchrBazDanychU, art. 36b ust. 1 OchrPrRoślinU	246
III. Kwestia bezpośredniego stosowania art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w postępowaniu cywilnym	248
Rozdział II. Zabezpieczenie dowodów z art. 310–315 KPC jako instytucja z obszaru postępowania dowodowego	
§ 1. Pojęcie dowodu w polskim postępowaniu cywilnym	251

I. Uwagi wprowadzające	251
II. Brak ochrony dowodów na podstawie art. 310–315 KPC	253
III. Dążenie do ustaleń faktycznych celem wszelkich postępowań dowodowych	254
1. Uwagi ogólne	254
2. Szczególne gwarancje prawnodowodowe jako konsekwencja charakteru przedmiotu dowodzenia i związanych z nim środków dowodowych	255
IV. Postępowanie dowodowe (art. 227–315 KPC) częścią postępowania cywilnego co do istoty	256
1. Uwagi ogólne	256
2. Służebna rola postępowania dowodowego	256
3. Postępowanie dowodowe integralną częścią rozpoznawczego postępowania cywilnego	257
4. Postępowanie sądowe jako sztuka polegająca na umiejętności wykorzystywania dowodów	259
V. Fakty przedmiotem regulacji postępowania dowodowego	260
VI. Przedmiot postępowania dowodowego a przedmiot postępowania cywilnego co do istoty	261
§ 2. Wieloznaczność pojęcia dowodu	261
I. Pojęcie dowodu jako rdzeń dla wszystkich pozostałych terminów z obszaru postępowania dowodowego	261
II. Dowód jako fakt pewny	263
II. Środki dowodowe jako narzędzia procesowe prowadzące do uzyskania pewności co do faktów	266
§ 3. Priorytetowe znaczenie przytoczeń faktycznych w postępowaniu cywilnym	266
I. Dowodzenie a okoliczności faktyczne	266
II. Kontrydiktoryjne postępowanie dowodowe	267
§ 4. Brak możliwości poszukiwania informacji o faktach w postępowaniu cywilnym	271
§ 5. Pojęcie postępowania dowodowego w polskim postępowaniu cywilnym	273
I. Termin „postępowanie”	273
II. Postępowanie dowodowe jako postępowanie etapowe (fazowe)	274
III. Działania pozbawione charakteru czynności dowodowych	275
IV. Poszukiwanie potencjalnych środków dowodowych i informacji jako działania niebędące czynnościami dowodowymi	276

V. Brak możliwości dokonania zajęcia środków dowodowych w postępowaniu cywilnym	276
VI. Konsekwencje odmowy dostarczenia środków dowodowych do sądu – art. 233 § 2 KPC	277
VII. Dowód w postępowaniu cywilnym wyłącznie jako środek służący wykazywaniu prawdziwości twierdzeń o faktach	277
VIII. Przedstawienie przez stronę dowodu jako pierwsza czynność postępowania dowodowego	278
IX. Brak regulacji w przedmiocie uzyskiwania przed wytoczeniem powództwa materiału faktycznego oraz środków dowodowych	280
§ 6. Realizacja formalnego ciężaru dowodu	280
I. Wnioskowanie o przeprowadzenie dowodów	280
II. Zakres znaczeniowy pojęcia „przedstawienie dowodu”	281
III. Centralna faza postępowania dowodowego – przeprowadzenie dowodów	283
IV. Skutki przeprowadzenia dowodów	285
V. Roztrząsanie wyników postępowania dowodowego	286
§ 7. Konkluzje dotyczące istoty postępowania dowodowego w KPC	287
Rozdział III. Brak implementacji art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	
w art. 310–315 KPC	291
§ 1. Uwagi wprowadzające – cel rozważań	291
§ 2. Zabezpieczenie dowodów na podstawie art. 330 KPC32	292
I. Prototyp instytucji zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	292
II. Podobieństwo obowiązującej regulacji KPC o zabezpieczeniu dowodów (art. 310–315) do wcześniejszych przepisów art. 330–338 KPC32	294
§ 3. Zabezpieczenie dowodów jako instytucja prewencyjna	295
§ 4. Przesłanki zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	296
I. Zabezpieczenie dowodów wobec potrzeby stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy	296
II. Interes prawny do uzyskania zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	297
§ 5. Zabezpieczenie dowodów z art. 310–315 KPC a zabezpieczenie dowodów z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	298
§ 6. Brak możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	300
§ 7. Środki dowodowe podlegające zabezpieczeniu na podstawie art. 310–315 KPC	301
§ 8. Sposób zabezpieczenia dowodów	303

I. Zabezpieczenie dowodów jako ich przeprowadzenie	303
II. Zabezpieczenie konserwacyjne z art. 310–315 KPC	303
§ 9. Dwie fazy postępowania dowodowego w przedmiocie zabezpieczenia dowodów	304
I. Przebieg postępowania dowodowego w ramach zabezpieczenia dowodów	304
II. Brak fazy decyzyjnej w przypadku zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	305
III. Dowodzenie treścią instytucji zabezpieczenia dowodów z art. 310–315 KPC	305
IV. Brak obowiązku wszczęcia postępowania cywilnego co do istoty	306
§ 10. Zabezpieczenie dowodów jako czynność dowodowa <i>in futurum</i>	308
I. Zabezpieczenie dowodów jako czynność niezwiązana z postępowaniem co do istoty	308
II. Sprawa <i>HanseYachts</i>	310
III. Brak bezpośredniej ochrony prawa podmiotowego na podstawie art. 310–315 KPC	311
IV. Brak jedności proceduralnej pomiędzy postępowaniem w przedmiocie zabezpieczenia dowodów a postępowaniem co do istoty	314
V. Antycypacja instrukcyjnej fazy (ewentualnego) postępowania co do istoty	316
VI. Pojęcie dowodu użyte w określeniu „zabezpieczenie dowodów” jedynie jako czynność dowodzenia	317
VII. Brak dokonania ustaleń faktycznych podczas zabezpieczenia dowodów	317
§ 11. „Wprowadzenie” zabezpieczonych dowodów do postępowania co do istoty	318
§ 12. Skuteczność instytucji zabezpieczenia dowodów	319
§ 13. Brak dopuszczalności „wybadania sprawy” na podstawie zabezpieczenia dowodów	320
§ 14. Zabezpieczenie dowodów jako sądowa pomoc prawna	322
§ 15. Zabezpieczenie dowodów jedynie jako możliwość realizacji formalnego ciężaru dowodu	323
§ 16. Zabezpieczenie dowodów ubocznym skutkiem różnych regulacji	324
§ 17. Konkluzje – brak implementacji art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w art. 310–315 KPC	325

Spis treści

I. Właściwa transpozycja art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w art. 733, 742 i 744–746 KPC	325
II. Zabezpieczenie dowodów z art. 310–315 KPC a zabezpieczenie z art. 7 dyrektywy 2004/48/WE	327
Wnioski końcowe	329
Indeks rzeczowy	331